

Ništa bez 'antifašista'! dk., omiš Petak, 16 Srpanj 2010

Ništa bez 'antifašista'!

Nakon što je otvorio 'Splitsko ljeto' već sutradan, u četvrtak, opredijeljeni antifašista poput Mesića, Ivo Josipović se na poziv SABA-ovaca i antifašista grada Kaštela uputio u to mjesto kako bi, između ostalog, odao 'poštu' Kaštelanima stradalim u 'savezničkom bombardiranju' Kaštel Sućurca.

Preciznije rečeno: katoličke crkve u tom mjestu!

Dakle, ne postoji grad u Hrvatskoj koji nije bio izvrnut 'savezničkom' odnosno anglo-američkom bombardiranju od jeseni 1943. do proljeća 1945., izjavila je Hini povjesničarka Marica Karakaš Obradov, koja je upravo objavila knjigu 'Anglo-američka bombardiranja Hrvatske u Drugom svjetskom ratu' (izdanje 2008.g.) u kojoj se prvi put cjelovito obrađuje ta problematika.

Zapadni saveznici (dakle, pripadnici antifašističke koalicije, nap. a.), kako navodi autorica u knjizi, dobivali su zahtjeve za bombardiranjem ciljeva na jugoslavenskom području od dvaju izvora-isprva samo od izbjegličke kraljevske vlade u Londonu, a zatim od partizana-antifašista, kasnije od obje strane.

A četnički vođa, srbijanski 'antifašista' Draža Mihailović uputio je čak 37 brzojava vladi u London u kojima traži bombardiranje ciljeva u JugoslavijiMadžarskoj i Bugarskoj.

'Kurioziteta' radi navest ću samo neka od 'savezničkih' bombardiranja:

U napadu na Trogir srušena je crkva svetog Mihovila od koje je ostao samo zvonik iz 1595.godine; danas je ta crkva proglašena svjetskom kulturnom baštinom pod zaštitom UNESCO-a.

A upravo u spomenutom Kaštel-Sućurcu u 'savezničkom' bombardiranju 5. prosinca 1943.g. poginulo je 97 mještana, od kojih najviše, njih 65, u crkvi za vrijeme misnog slavlja, kada je smrtno stradao i svećenik na oltaru.

Za sve poginule na spomen-ploči, od 1968. do 1993. stajalo je da su to bile, nevjerovatno, žrtve fašističkog terora....

Po tome je netko mogao pomisliti da su i naši 'saveznici' bili fašisti premda se bombardiranje katoličke crkve slobodno može nazvati fašističkim činom!

U to vrijeme još nije bila izgrađena tvornica 'Jugovinil' a nije bilo ni one nesretne 'Splitske željezare' pa su 'saveznici' izabrali druge 'strateške ciljeve': katoličke crkve, kulturne spomenike!

I još nešto, veoma bizarno:

Veći dio civilnih žrtava Kaštel-Sućurca, njih poimenice 79 uvršteno je na popise žrtava Jasenovac Research Instituta u New Yorku; dakle, kao žrtve ustaškog terora!?

Za 'savezničkog' bombardiranja Sinja u rujnu 1944. poginulo je 20 civilnih osoba, pogođena je veoma precizno i crkva Gospe Sinjske s dvije lancem vezane avio-bombe od 500 kg., te je u porušenoj crkvi manje oštećena poznata slika čudotvorne Gospe Sinjske; među narodom se govorilo da je u 'savezničkom' bombarderu (engleskom Lancasteru!?) sjedio/letio poznati sinjski 'antifašist', 'čovik i po',

legendarni Vice Buljan!!!

Zvonik-kampanil, ipak se nije dao slomiti!

Zaključak:

‘Poslijeratni jugoslavenski sustav i društvo pokazali su krajnje ideološku i političku pristranost dijeleći žrtve na ‘podobne’ i ‘nepodobne’, ili u slučaju žrtava savezničkog bombardiranja, na ‘poželjne’ i ‘nepoželjne’”, tvrdi autorica u knjizi, dodajući kako su te žrtve tretirane, kojeg li apsurd: kao ‘žrtve fašističkog terora’, pa po toj ‘logici’ Jugoslavija od saveznika ‘nije mogla tražiti odštetu’.

Kako objašnjava Marica Karakaš-Obradov, premda je u obrascima za prijavu šteta kao počinitelj navođeno i anglo-američko zrakoplovstvo, u konačnim rekapitulacijama jedini parametar za štetu bio je za vrijeme čije je okupacije napravljena.

‘Žrtve savezničkih bombardiranja tako do danas nisu stekle pravo na sjećanje, elementarno pravo da se imenuju te da se postave spomen-obilježja’, napominje autorica.

Uza sve navedeno, jugoslavenski odnosno hrvatski ‘antifašisti’ bili su, hvala Bogu, na pobjedničkoj strani ‘savezničke koalicije’!

A sad nešto o dosad neobilježenoj Zubića-jami na vrletima Mosora, mučki prikrivenom stratištu hrvatskih ‘antifašista’ koje je svoje tajne ‘otkrilo svijetu’ nakon punih 68 godina....

Prije dva dana nazove me prijatelj, Tobija Tomaš iz Omiša pa mi reče da bi mu bilo drago kad bi nazočio pogrebu zemnih ostataka njegove babe (bake) na groblju Sustipan u Sumpetru-Jesenice, mjestu pokraj Dugog rata!

Evo o čemu se radi:

Nakon 68 godina potrage za posmrtnim ostacima svoje majke Ivke Tomaš (Markovinke), njezinu sinu, 82-godišnjem Petru Tomašu, napokon je pao veliki kamen sa srca.

Naime, posmrtni ostaci njegove majke (babe mog prijatelja Tobije Tomaša, inače majke petero djece), koju su 12. rujna 1942. godine tijekom noći, iz Jesenica, partizani-‘antifašisti’ iz Mosorskog odreda odveli na nepoznatu lokaciju i zvjerski ubili (detalje tog ubojstva ispričane po jednom očevicu mučno je i opisati), pronađeni su u Zubića jami, na Mosoru, na predjelu Kučinski dolac.

‘Miješaju mi se osjećaji tuge i radosti.

Radostan sam jer sam napokon pronašao majčine posmrtno ostatke, a tužan sam jer je imala tako grozan završetak života.

Napokon ću moći majku dostojanstveno pokopati u našu obiteljsku grobnicu na Sustipanu (kod Sumpetra) u Jesenicama.

Još moram naći posmrtno ostatke svoga oca Ivana, kojega su također, u veljači 1944.g. odveli partizani-‘antifašisti’ iz Mosorskog odreda u nepoznatom smjeru,-priča novinaru ‘Slobodne Dalmacije’ primjetno potreseni Petar Tomaš.

I dodaje:

‘Moja majka Ivka Tomaš po zanimanju je bila babica (primalja) i bila je vrlo pobožna žena. U Jesenicama su je svi poštovali, imala je veliki autoritet i spasila je mnoge ljudske živote.

No, nije bila na partijskoj liniji.

Zbog toga su je odveli i ubili'; u toj je jami još 14 neidentificiranih zemnih ostataka (izvor: 'Slobodna Dalmacija').

Zašto ovo uspoređujem?

Naši 'saveznici', pripadnici pobjedničke, antifašističke koalicije svojim neselektivnim bombardiranjem pobili su kaštelanske civile što se može tumačiti 'kolateralnom štetom' (sorry!) u ratu, dok su antifašistički pripadnici Mosorskog odreda to učinili namjerno, smišljeno, planski a civilne žrtve bacili u jame smatrajući da ih nitko nikada neće pronaći; e, to je velika razlika...i nije za usporedbu!

Upitajmo se ipak:

Jesmo li se oslobodili okova prošlosti jer danas, eto, više nema represije niti straha pa svatko može spekulirati o možebitnoj krivnji majke petero djece, kućanice, primalje i 'pobožne' dojilje?

Baka Ivka Tomaš bila je opasna za partizane, reći će neki, a najjače su joj oružje bili oni opanci na slici u kojima je i bačena u jamu.

Pa nije to bila razoružana ustaška ili domobranska vojska iz 1945. opravdano likvidirana po drugu Mesiću zbog pravedne 'antifašističke' osvete.

Ovo je bila 1942. i ovo su bili CIVILI ... a ne pripadnici Pavelićevog tjelesnog Zdruga.

Ali, to je samo jedan od tisuća primjera 'antifašističkih' zločina pa je stoga najveće licemjerje ona preambula koja stoji u Hrvatskom Ustavu da je (i takav, krvavi, fašistoidni-) antifašizam ugrađen u temelje hrvatske države, jednak licemjernom spomeniku u središtu metropole:

Trgu (mega-zločinca) maršala Tita; još uvijek smo robovi mračne prošlosti, zar ne!?

dk., omiš